

Benedicte Margrethe Brockdorff og den danske enevælde

Af Jesper Munk Andersen

Museumsinspektør – Herregårde, Museum Lolland-Falster

Benedicte Margrethe Brockdorff (1678-1739) er af eftertiden blev karakteriseret som både hårdhændet, pengegrisk og beregnende, som dominerende overfor sine ægtemænd og kontrollerende i en sådan grad, at nøglen til kældrene og køkkener på hendes utallige besiddelser altid var at finde på hende. En beskrivelse, der trods opblødende faktorer som hengivenhed og ømhed over for den anden ægtemand, Christian Ditlev greve Reventlow (1671-1738), efterlader et billede af en kvinde, som nok var sjovere at sladre om end at leve med. Da overdrevelse jo som bekendt fremmer forståelsen, skal billedet af Benedicte Margrethe Brockdorff formentlig ikke tages for gode varer. Hun var uden tvivl en myndig dame, der vidste besked om sit eget værd, ligesom hun qua sin anden ægtemands position og virke ikke lod nogen i tvivl om, hvor i samfundshierarkiet hun og hendes familie befandt sig.

Til trods for at Benedicte Margrethe Brockdorff var rundet af tidligere tiders adelskultur og hun var en af de sidste repræsentanter for de gammeladelige holstenske fruer, så var hun på andre områder en forgangskvinde, der forstod at indordne sig i enevældens nye struktur samt få det opti-

På epitafiet i Auning Kirke over ægtemanden Jørgen Skeel findes den eneste kendte afbildning af Benedicte Margrethe Brockdorff. Her fremstår hun som en magtfulde, selviscenesat kvinde placeret centralt i epitafiets midte.

Foto: Gammel Estrup - Herregårdsmuseet.

Benedicte Margrethe Brockdorff første ægtemand Jørgen Skeel er på helfigursportrættet gengivet med sin lollandske hovedbesiddelse

Krenkerup i baggrunden. Det var efter sigende her han i havehuset skulle have tegnet karikaturtegninger af den nye rangadel, som kom til i 1671.

Foto: Gammel Estrup Herregårdsmuseet.

male ud af tidens besættelse af rang, titler og stand. Og dette selv om hun i 1710'erne måtte se sig nærmest forvist til en tilværelse i Altona ved rigets sydligste grænse. Siden 1713 havde hun med sin anden ægtemand opholdt sig i denne by, hvor han som overpræsident havde ansvaret for genopbygning efter svenskernes afbrænding af byen året før i forbindelse med den igangværende Store Nordiske Krig. Officielt var opholdet mod syd foranlediget af genopbygningen, uofficielt lå der helt andre motiver bag. Frederik IV havde nemlig anvist posten til Christian Ditlev Reventlow for at få ham væk fra hoffet, hvor den selvbevidste greve og hans frue tydeligt havde udvist deres misbilligelse af majestæten udenomsægteskabelige forbindelser med grevens halvsøster Anna Sophie komtesse Reventlow (1693-1743). Hverken greven eller fru Brockdorff var formentlig i tvivl om, hvad der havde foranlediget opholdet i Altona. Det var prisen for at forholde sig kritisk til den enevældige konge, men som de snart skulle forbevises for, så var konsekvenserne dog ikke større end, at de endnu var i kridthus hos Frederik IV.

Da parret i løbet af foråret 1717 modtog den nyeste rangforordning – udstedt af Frederik IV på Københavns Slot 11. februar – blev ægteparret nemlig igen bekræftet i, at de trods forvisningen stadig var at regne blandt samfundets allerfornemste top. Her kunne de sort på hvidt læse, hvem der var over hvem i det danske rige og at de, qua grevens fornemme titler og trods den tidligere kurren på tråden, var kommet ind på en fornem sjetteplads i rangforordningens første klasse. De var kun overgået af rigets kansler, militærets øverste ledere, statholderen i Norge i 1717 Frederik baron Krag (1655-1728), samt kongens uægte børn, der dog alle døde som helt små, eller bosiddende i udlandet.

Den lollandske herregård Tåstrup kom i familien Reventlows eje i 1728. Den lille hovedbygning var opført omkring 1690, indrettet til kortvarige ophold af den daværende ejer baron Jens Juel. Først efter af Tåstrup var blevet hovedsæde i grevskabet Christianssæde og gået i arv til Benedicte Margrethe Brockdorff tredje søn Christian Detlev greve Reventlow i 1738, kom der igen et fast herskab på gården. Hovedbygningen på Christianssæde står i dag tom efter et mislykket genopførselsprojekt efter en brand i år 1979. Foto: Museum Lolland-Falster.

ENEVÆLDENS NYE PRAKSIS

Rangforordningen af 11. februar 1717 var den seneste opdatering af den linde strøm af love, forordninger, ordener og privilegier, som siden 1671 havde formaliseret hierarkiets top ved hoffet og i centraladministrationen. Nok var standssamfundet ikke forsvundet efter enevældens indførelse og den første rangforordnings udstedelse – de fleste opfattede sig stadig som tilhørende en stand, hvor adelen udgjorde den fornemste. Men ovenpå det middelalderlige standssamfund havde den enevældige konge konstrueret en ny samfundstop med nye statusgrupper, der alene var baseret på kongens gunst. Den gamle adel, som Benedicte Margrethe Brockdorffs slægt tilhørte, var med ét rykket mange trin ned i det nye samfundshierarki, og de

måtte nu som alle andre ind i kampen for at komme frem foran i: "Gang og Sæde".

Afsættet var hermed skabt for den rangsyge, iscenesættelse og de evindelige kampe om kongens gunst, som flere historikere har påpeget kom til at præge 1700-tallets hof og centraladministration. Det gjaldt om at stå enevælden nær – fysisk, kulturelt og allerhelst socialt. Populært sagt lykkedes det kongemagten at udmanøvrere den gamle adel og skabe et nyt rangsamfund, hvor alle måtte rette ind efter majestætens pibe, hvis de skulle gøre sig håb om at opnå magt, rigdom og den høje sociale position, der som en besættelse prægede samfundet. Formelt set var riget på alle måder blevet et topstyret samfund. Det var den enevældige monark, der styrede og alene ham, der bestemte – fra udnævnelsen af den mest uanseelige tolder i Nordnorge over besættelse af topembedsmandsposterne på Slotsholmen i København og til tildelingen af rangtitler.

I denne optik blev adelen et instrument i majestætens hænder, brugt til at kaste glans over ham selv og riget. Med greve- og friherrestandens privilegier af 25. maj 1671 – udstedt samme dag som den første rangforordning – var der nu ikke blot givet adgang til adelstanden for udefrakommende, men det blev også formelt fastslået, at et tildelt adelskab vægtedes højere af majestæten end den medfødte gammeladelige status. Da de gamle privilegier som skattefrihed og fortrinsret til indbringende embeder samtidig var blevet frataget den gamle adelstand med enevældens indførsel i 1660, er det nærliggende at tro, at gammeladelige personer som fru Brockdorff blev skubbet ud på sidelinjen, fremmedgjort overfor enevældens nye samfundsorden, og uden vilje til at acceptere den nye virkelighed og samfundstoppens nye medlemmer.

Man skal imidlertid være påpasselig med at tro, at den gamle adel stod handlingslammet og uden vilje til at indgå i den nye samfundsstruktur. Ved at se nærmere på Benedicte Margrethe Brockdorffs og hendes børns virke, og især ægteskaber, vil man opdage, at de langt fra var handlingslammede eller uvillige til at lade sig indrullere i enevældens hierarkiske struktur. Især de hovedrige gammeladelige slægter forstod at indgå i den enevældige samfundsstruktur som selvstændigt handlende og med en erkendelse af, at de og deres position var en uundværlig del af enevældens virke. Lidt for simpelt sagt havde denne kreds af velhavende og indflydelsesrige gammeladelige erkendt, at den danske enevoldskonge var lige så afhængig af dem, som de var afhængige af kongemagtens gunst!

GREVSKABER OG BARONIER

Den danske enevælde havde i 1717 – ved udstedelsen af den nyeste rangforordning – efterhånden 57 år på bagen. Styreformen havde for længst konsolideret sig, og ingen satte længere spørgsmålstegn ved samfundsstrukturen. Alligevel blev ikke alle enevældens udstedte bestemmelser mødt med lige stor imødekommenhed i de kredse, hvortil de var bestemt. Dette gjaldt blandt andet ovennævnte greve- og friherrestandsprivilegier. Trods løfter om både skattefordele og udvidede magtbeføjelser på godserne var det endnu relativt få storgodsejere, der havde ladet sig lokke til at binde deres ejendomme i grevskaber og baronier. Og kendetegnende for de få, der indtil videre havde ladet deres godser klausulere, var, at de så helt andre motiver for oprettelsen end blot enevældens tilbud om skatte- og magtmæssige fordele. Alle indehaverne af de nyoprettede grevskaber og baronier besad enten i forvejen en høj stilling ved hoffet eller i centraladministrationen, hvorved de allerede var i kongens favør, eller de havde intentioner om at komme i kridthuset hos selv samme. Det er således ganske sigende, at Benedicte Margrethe Brockdorff ikke i første omgang lod sønnerne Christen Skeels (1695-1731) og Conrad Detlev greve Reventlows (1704-50) arvede besiddelser ophøje til grevskaber eller baronier, men nøjedes med de mindre klausulerende stamhuse Gammel Estrup og Krenkerup. Begge sønner var ved oprettelserne unge og deres karriere lå mange år ude i fremtiden. Der var således ingen større gevinst at hente ved at tækkes enevældens ønsker. Først da den ældste søn Christen Skeel i 1720'erne begyndte en målrettet opstigning i militærvæsenet blev det nødvendigt at etablere et grevskab for ham, der kunne hjælpe hans opstigning på vej, hvilket fandt sted i 1725, da Christen Skeel selv oprettede grevskabet Scheel.

På lignende vis sporer man et sammenfald mellem karrierestigning og klausulering af jord hos fru Brockdorffs svigerfader storkansler Conrad greve Reventlow (1644-1708) 40 år tidligere. Som søn af en indvandret, nordtysk adelsmand var han i 1673 blevet optaget i grevestanden, og 12 år senere oprettede han af sine sønderjyske besiddelser grevskabet Reventlow med udgangspunkt i herregården Sandbjerg i Sundevad, der formelt understøttede hans nye værdighed og udstyrede ham med titel af lensgreve. I mellemtiden var han både blevet ridder af elefanten, havde fået embedet som overjægermester, og var i 1682 blevet medlem af konseillet. Grevskabets oprettelse var på mange måder kronen på embedskarrieren indtil da og medvirkende til, at Conrad Reventlows position blev så velkonsolideret, at han i 1699 kunne indtage posten som storkansler. Det faktum, at alle besiddere af de nye rangadelige titler med tilhørende grevskaber og baronier samtidig fik stor indflydelse i enevældens magtstruktur indikerer, at greve-

Conrad Reventlow var blandt de første mænd, der optoges i den nye rangadel.

3. juli 1673 blev han med grevepatentets udstedelse optaget i grevestanden for sig selv og sine efterkommere. Som det lille sorte stempel øverst viser, var optagelsen forbundet med store udgifter. Det kostede 300 rigsdaler i stempelafgift at modtage patentet. Først 12 år efter optagelsen fik Conrad Reventlow oprettet grevskabet Reventlow af sine sønderjyske besiddelser, der kunne understøtte hans fornemme titel. Foto: Museum Lolland-Falster.

og friherreprivilegierne hovedsageligt faldt i god jord hos dem, der kunne se ud over deres besiddelser og havde forstået, hvordan den danske enevælde fungerede. Når man dertil medregner, at flere af ejerne desuden stod bag de store lån, som den konstant økonomisk trængte enevælde optog, er det tydeligt, at rang, embeder og titler ikke blot var nådesbeviser. Kongemagten betalte kredsen omkring sig med indbringende embeder, skattefordele og fornemme titler mod, at de bidrog til enevældens nye samfundsorden administrativt, økonomisk og kulturelt.

REVENTLOW-FAMILIENS MAGT OG POSITION

Ved sit andet ægteskab i 1700 med Christian Ditlev Reventlow var Benedicte Margrethe Brockdorff blevet medlem af en slægt i den nære kreds om kon-

gemagten. Gennem udnyttelse af deres position og rigdom var de støt og roligt kravlet op ad i det nye samfundshierarki, og som nu i 1717 var så nær ved magtens centrum, som slægten kunne komme. Fru Brockdorffs ene svigerinde, Anna Sophie Reventlow, var Frederik IVs elskerinde og hustru til venstre hånd, mens den resterende svigerfamilie alle bar rangtitler, havde betydningsfulde embeder og ejede mængder af jord. Benedicte Margrethe Brockdorff kunne takke sin store formue og godsrigdom og den familiære forbindelse til sin nye ægtemand for, at hun ikke blegnede fuldstændigt ved siden af denne nye svigerfamilie. Hun formåede således at knytte sin rigdom til en indflydelsesrig familie, der gav hende den formelle status, som hun indtil da manglede.

Bragte fru Brockdorff en stor medgift og mange besiddelser med ind i sit andet ægteskab, stod det anderledes sølle til, hvad angår hendes formelle placering i rangforordningen. Qua den afdøde ægtemand Jørgen Skeels titel

Til trods for, at Benedicte Margrethe Brockdorff satte sig selv i centrum på det imponerende epitafium i Auning Kirke, opsat omkring 1700 over hendes første ægtemand Jørgen Skeel, kom hun aldrig selv til at hvile i kirken. I stedet blev hun i 1739 stedt til hvile i familiekapellet i Radsted Kirke på Lolland, hvor hendes anden ægtemand året før var blevet jordfæstet. Foto: Museum Lolland-Falster.

af kammerjunker, et ulønnet hverv som en af kongens personlige tjenere, var hun blevet indskrevet i rangstogens mellemste klasser, mens hendes kommende ægtemand med titel af greve, overjægmester og hvid ridder var placeret øverst i anden rangklasse. Hendes ældste søn af første ægteskab, Christen Skeel, havde – som hun – også kun en ringe placering i rangforordningen. Han bar som sin fader titel af kammerjunker. Alligevel var moder og søn et umådeligt godt parti, idet deres besiddelser, rigdomme og ikke mindst gode familieforbindelser til samfundets top mere end opvejede deres ringe formelle position.

ÆGTESKABER OG RANG

Foruden en ny rangforordning bød 1717 også på en anden central begivenhed for Benedicte Margrethe Brockdorff. Dette år blev den ældste søn, Christen Skeel, gift med Augusta friherreinde von Winterfeldt (1697-1740) og indgik dermed i et ægteskab, der på mange måder fulgte mønstret fra Benedicte Margrethe Brockdorffs andet gitemål. Som fru Brockdorff var det så som så med, hvad Christen Skeel kunne tilbyde af titler og rang. Dette til trods var bruden, ligesom Christens Skeels stedfader, alligevel forsynet med en fornem titel, der gav hende plads i rangforordningens højeste klasser. Hendes farfader Helmuth Otto friherre von Winterfeldt (1617-94), en indvandret nordtysk adelsmand, havde besiddet en central post under de to første enevoldskonger og var i 1671 optaget i friherrestanden. Han havde som fru Brockdorffs svigerfader, storkansler Conrad Reventlow, formået at bruge penge og føre stort hus, men til forskel fra storkansleren havde han til sine efterkommere kun efterladt sig det urentable baroni Wintersborg på Lolland, som trods flere forsøg på hjælp fra kongens side var både forsømt og misligholdt. Når den økonomisk dårligere stillede friherreinde fandt nåde for Christen Skeels, hans stedfaders og ikke mindst hans moders blik, skyldes det uden tvivl, at hendes rang i kombination med tætte familiære forbindelser, gav hende en social position, der kunne accepteres og gå i spænd med Christen Skeels. Augusta von Winterfeldts tante – Christiane Charlotte von Schult (1677-1753) – var via sin moder Ermegaard Sophie Gabel (-1719) kusine til ægtemandens stedfader Christian Ditlev Reventlow og friherreindens farfader havde været en del af kredsen om Christian V, hvori også storkansleren var at finde.

Brylluppet mellem Christen Skeel og Augusta von Winterfeldt illustrerer således på glimrende vis den pragmatiske tilgang til stand, rang, forbindelser og økonomi, som den danske adel – ny som gammel – hurtigt efter enevældens indførsel lagde for dagen. På få årtier havde den gamle adel formået at acceptere, at en placering i rangforordningen var et aktiv på lige

Det fornemme portræt af Benedicte Margrethe Brockdorffs tredjeældste søn Christian Detlev Reventlow er malet i 1743 af den eftertragtede portrætmaler Balthasar Denner. Benedicte Margrethe Brockdorff havde i 1710'erne gennem udlæg i Mennoniter-Kirken i Altona erhvervet retten til årligt at få udført portrætter hos Balthasar Denner, sønnen af kirkens præst. Christian Detlev Reventlow skulle senere blive fader til den store landboreformator og statsmand Christian Ditlev Frederik greve Reventlow.

Foto: Museum Lolland-Falster.

fod med deres egne gammeladelige værdier. Christen Skeels egen fader – Jørgen Skeel (1656-95) – udgjorde i den forbindelse en undtagelse, da han ikke kunne se fordele i rangsystemets nye præmisser og modsatte sig tilbuddet om optagelse i den nye rangadel. Derved påkaldte han sig Christian Vs vrede, der efterlod ham i lysthuset på Krenkerup, hvor han efter sigende tegnede satiriske gengivelser af enevældens nye embedsadel. Havde faderen holdt fast i de gammeladelige dyder, så indrettede først enken og siden sønnen sig efter de nye samfundsforhold. 22 år efter Jørgen Skeels død giftede Christen Skeel sig ikke blot med en indvandret tysk rangadelig, få år efter brylluppet betalte han selv de 300 rigsdaler, det kostede at få etableret et grevskab, der gav hans grevelige rangtitel fra 1721 et troværdigt fundament og hjalp den spirende militærkarriere på vej. Det hele var skubbet fremad af moderen og ikke mindst stedfaderen, der uden tvivl kunne se den store merværdi, som oprettelsen af grevskabet Scheel ville kaste af sig.

MELLEM ADEL OG FYRSTE

Den fleksible indstilling til udveksling af forskellige aktiver i de adelige ægteskaber spores ikke kun hos Benedicte Margrethe Brockdorffs og sønnens ægteskaber. Indstillingen kan også findes i de højfornemme ægteskaber, der blev indgået i den slægt, som Augusta von Winterfeldt i 1717 blev

en del af. For havde Christen Skeel fundet en brud, der kun havde en rang at tilbyde, så det helt anderledes ud i de ægteskaber, som Reventlow-slægten kunne mønstre i 1720'erne og frem. Her var det Reventlow-slægten, der formelt og socialt stod lavest på rangforordningens stige. Helt centralt i den forbindelse stod selvfølgelig Anna Sophie komtesse Reventlows ægteskab med Frederik IV i 1721, efter hans første dronning endelig havde lagt sig i graven. Christen Skeels stedfaster formåede derved helt ekstraordinært at sprænge den øvre grænse, som rangforordningerne siden 1671 havde opereret med, og indtog fra da af en position under kongens, kun overgået af Vor Herre.

I en kategori lige under Anna Sophie Reventlows ægteskab finder vi Christen Skeels to halvsøskendes ægteskaber med den fyrstelige sidegren af kongehuset på slottet i Pløn. I 1730 stod Christen Skeels halvsøster, Christine Armgard komtesse Reventlow (1711-79), brud på Københavns Slot til hertug Frederik Carl af Pløn (1706-61), og året efter kom turen til den ældste halvbroder Conrad Detlev greve Reventlow, som i Altona tog hertugens søster, prinsesse Wilhelmine (1704-49), til ægte. Hovedpersonen bag de fornemme ægteskaber skulle være fru Brockdorff, som derved påkaldte sig Christian VI's uvilje, idet hun tilsyneladende så stort på at indhente kongelig tilladelse til forbindelserne. Om end den fyrstelige familie på Pløn kun var halvfyrstelig, og frem til 1722 uden arverettigheder og fyrsteværdighed, så kunne efterkommerne af Christen Skeels halvsøster alligevel skrive sig til hertugdømmerne Slesvig-Holsten. Fik fru Brockdorff og hendes familie ikke selv en højere rang af ægteskabet, så fik de dog et familiært netværk der stod over rangforordningens klasser.

Skal en forklaring på etableringen af de fyrstelige ægteskaber i Reventlow-slægten søges, skal den sandsynligvis findes i familiens sociale og økonomiske position. Det er formentlig gældende for hele den hovedrige Reventlow-slægt, når historiker Edvard Holm i slutningen af 1800-tallet påpegede, at Anna Sophie Reventlows byrd ikke var væsentlig anderledes hvad angår status og økonomi, end hvad mange tyske prinsesser fra mindre hoffer i tiden kunne fremvise. Kronprinsen Christian (VI) havde af sin fader, Frederik IV, fået lov til at vælge sin brud i 1721, samme år som kongen selv tog Anna Sophie Reventlow til ægte, og valget var faldet på den indadvendte og generte prinsesse Sophie Magdalene af Brandenburg-Kulmbach. Den nye kronprinsesse kom ikke blot fra et dybt forgældet og ubetydeligt markgrevskab, ikke meget større end Lolland-Falster, hendes moder var også, som det nu var tilfældet med den kommende hertuginde af Pløns moder, af fødsel kun af adelige byrd. Forskellen mellem Reventlow-slægten

Johanne Sophie Frederikke rigsfriherinde von Bothmer blev i 1737 gift med Benedicte Margrethe Brockdorffs tredje-ældste søn Christian Detlev greve Reventlow. Et år efter ægteskabets indgåelse blev hun lensgrevinde af grevskabet Christianssæde, som ægtemanden arvede. Som sin svigermoder opholdt hun sig hele livet ved hoffet, uden dog at få en så fremtrædende plads som Benedicte Margrethe Brockdorff.

Foto: Museum Lolland-Falster.

og de mindre tyske fyrste- og grevehuse var således ikke større, end at de uden problemer kunne matche hinanden. Når dertil medregnes, at Reventlow-slægten oven i købet ejede betydelige mængder jord indenfor rigets grænser, så var de attraktive for dem, der ønskede gode forbindelser til samfundets top – lige fra ubemidlede standsfæller med rangtitlen i orden til fyrstelige ægtefæller. Fru Brockdorff og hendes familie agerede ud fra enevældens givne præmisser og brugte dem i en sådan grad, at de kom til at bevæge sig ind i gråzonen mellem den ophøjede kongemagt og den underdanige adel.

Blev Benedicte Margrethe Brockdorff efter sin død i 1739 erindret som pengegrisk, hård og hensynsløs, og skabte hun til det sidste problemer ved hoffet i sin bestræbelser på at stifte økonomisk og standsmæssige gode partier for sine børn, så skyldes det formentlig, at hun forstod at udnytte enevældens muligheder i en sådan grad, at hendes nærmeste stod småkræmte tilbage. Hun havde trods sin gammeladelige baggrund accepteret det enevældige rangsamfund og forstod, hvordan rang, stand og rigdom kunne bane vejen frem. Enevælden blev hos hende kun føjet i det omfang, at der faldt økonomiske, karrieremæssige og rangmæssige fordele af. Hun stræbte opad for sig selv og sine børn, og det er formentlig en del af forklaringen på,

På det store helfigursportræt af Christian Ditlev greve Reventlow er han iført elegantordenens fornemme ordensdragt. I 1707 modtog han den høje udnævnelse som kulminationen på sin militære karriere og som bekræftelse på den nære relation til Frederik IV. Den tætte forbindelse til kongen skulle dog fem år senere kølnes, da han modsat sin søster Christine Sophie grevinde Holstein-Holsteinborg (1672-1757) udviste sin tydelige misbilligelse af kongens affære med halvsøsteren Anna Sophie Reventlow. Foto: Roberto Fortuna, Museum Lolland-Falster.

at hendes blod ikke blot kom til at løbe i årene i flere af Danmarks største adelsslægter, men at selv den sidste tyske kejser, Vilhelm II, kunne føre sine aner tilbage til fru en i Altona, der i foråret 1717 kunne læse i den nyeste rangforordning, at hun var placeret på en fornem sjetteplads i hierarkiets første klasse.

EFTERSLÆGT

Benedicte Margrethe Brockdorff's blod kom til at løbe i adelsslægterne Scheel og Reventlow såvel som i det plønske og efterfølgende augustenburgske hertughus. Af hendes i alt 12 børn nåede kun de seks voksenalderen, og af disse blev fire gift.

- I den ældste søn Christen greve Scheels ægteskab med Augusta friherreinde von Winterfeldt fødtes kun en søn – overstaldmesteren Jørgen greve Scheel (1718-86) – gift første gang med Luise von Thienen (1717-40) og anden gang med Charlotte Louise Scheel von Plessen (1720-1801).

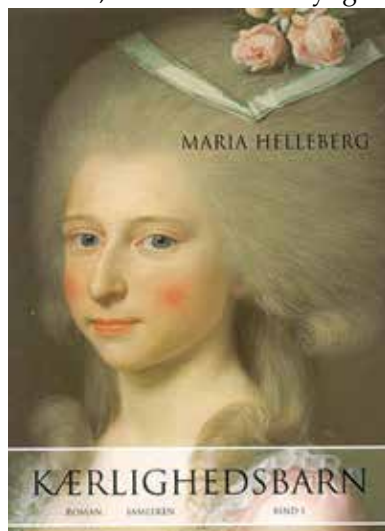
- Langt større blev efterslægten i den anden søn Conrad Detlev greve Reventlows ægteskab med prinsesse Wilhelmine af Pløn, der satte hele ti

børn i verden – deriblandt sønnen Christian Ditlev greve Reventlow (1735-59), der i 1758 giftede sig med Ida Louise Scheel von Plessen (1740-92).

- Den tredje søn Christian Ditlev greve Reventlow (1710-75) blev i 1737 viet til Johanne Sophie Frederikke rigsfriherreinde von Bothmer (1718-54), der skænkede ham tre døtre og fire sønner, hvoraf den næstældste Christian Ditlev Frederik greve Reventlow (1748-1827) blev landskendt som den store reformator og statsminister bag landboreformerne i slutningen af 1700-tallet. Hans andet ægteskab med Charlotte Amalie komtesse Holstein (1736-92) fra Ledreborg forblev barnløst.

- Christine Armgard komtesse Reventlows fødte hertug Frederik Carl af Pløn en søn – der døde som 2-årig – og fire døtre, hvoraf den næst yngste prinsesse Charlotte Amalie (1744-70) indgik ægteskab med hertug Frederik Christian I af Augustenborg (1721-94) og dermed blev svigermoder til Johan Friederich Struensees og dronning Caroline Mathildes datter prinsesse Louise Augusta af Danmark (1771-1843).

*Prinsesse Louise Augusta af Danmark
(1771-1843)*

Augustenborg Slot

Meddelelser...

DANSK
ADELSFORENING

JUNI 2012

